

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 8, Na Žertvách 24/132, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalované č. j. jful/8639/06 ze dne 30. 11. 2006, č. j. jful/8640/06 ze dne 30. 11. 2006 a č. j. jful/8681/06 ze dne 29. 11. 2006,

T a k t o:

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 30. 11. 2006 č. j. jful/8639/06, jful/8640/06 a jful/8681/06 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 33.600 Kč, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 7. 6. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8639/06, sp. zn. 2006/362/kov/FTV, ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8640/06, sp. zn. 2006/363/kov/FTV, a ze dne 29. 11. 2006, č. j. jfu/8681/06, sp. zn. 2006/364/kov/FTV, jimiž byly uloženy pokuty ve výši 200.000 Kč, 250.000 Kč a 200.000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož je provozovatel televizního vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Relevantní části výroků napadených rozhodnutí byly formulovány následovně:

- rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8639/06, sp. zn. 2006/362/kov/FTV:

„1. Účastník řízení dne 14. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 18.34 hod. a 21.20 hod. díly, ve kterých byla zjištěna prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, včetně důstojnost ponižujícího a sexuálně nezodpovědného jednání; častá prezentace kouření jako pravidelné a každodenní součásti života mladých atraktivních lidí a vulgární verbální agresivita. Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.

2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“

- rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8640/06, sp. zn. 2006/363/kov/FTV: *„1. Účastník řízení dne 15. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 18.34 hod. a 19.52 hod. díly, ve kterých byla zjištěna prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, častá prezentace kouření, vulgární i jinak nevhodná komunikace. Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.*

2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“

– rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8681/06, sp. zn. 2006/364/kov/FTV:

„1. Účastník řízení dne 16. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 21.20 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nemravné a jinak ohrožující manipulace ze stran štábu; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, častá prezentace kouření jako přirozené potřeby mladých lidí.

Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.

2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“

Žalobce se svými podáními domáhal zrušení napadených rozhodnutí a namítal, že správní řízení, které rozhodnutí předcházelo, bylo vedeno v rozporu se zákonem, neboť žalovaná dostatečně nevysvětlila důvody k pokutě podle § 61 odst. 2, 3 zákona o vysílání, při uložení pokuty nepostupovala dle § 61 odst. 2 zákona o vysílání. Porušení ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání spatřoval rovněž v nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítal, že z rozhodnutí není zřejmé, v čem měl pořad ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, že žalovaná rozhodovala bez znalosti věci, když si nenechala vypracovat odborný posudek.

Žalobce namítal, že žalovaná nepostupovala dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, když žalovaná nevydala žádné upozornění ve vztahu k pořadu vyvolení a neposkytla lhůtu

k nápravě tvrzeného porušení povinnosti, jakož i vydala rozhodnutí na základě nepodložených skutečností, když nesprávně vyhodnotila posuzovaný pořad.

Žalobce dále namítal porušení správního řádu, a to ustanovení § 4 odst. 1, 3 a 4, když ve věci především nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i § 36 odst. 3, když žalovaná neumožnila postup a aktivně nevyzvala účastníka řízení, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí.

Žalobce dále navrhoval snížení uložené pokuty dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního.

Žalovaná Rada ve svém vyjádření ze dne 22. 3. 2007 navrhla zamítnutí žaloby a v zásadě odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil jednání, která se konala dne 28. 6. 2012 a dne 21. 12. 2013, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž podle ustanovení § 75 soudního řádu správního vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze rozhodoval v inkriminované věci již dříve, a to svými rozsudky ze dne 30. května 2007, č. j. 7 Ca 38/2007-66, č. j. 7 Ca 39/2007-65 a č. j. 7 Ca 40/2007-65, kterými byla zrušena citovaná rozhodnutí žalované Rady. Nicméně tyto rozsudky byly posléze zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 70/2007-104 ze dne 15. května 2008, který vyhověl kasační stížnosti žalované.

Následným rozsudkem Městský soud v Praze ze dne 10. října 2008, č. j. 7 Ca 144/2008 – 134 byla opětovně zrušena citovaná rozhodnutí žalované Rady, nicméně i tento rozsudek byl posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 10/2009-181 ze dne 16. prosince 2009.

Městský soud v Praze v tomto rozsudku vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil správní rozhodnutí žalované, jimiž byly žalobkyni uloženy pokuty za správní delikty podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuty ve výši 200 000 Kč, 250 000 Kč a 200 000 Kč byly uloženy za vysílání pořadů ze série reality show VyVolení programu Prima televize ve dnech 14. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 21.20 hod, 15. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 19.52 hod. a 16. 3. 2006 od 21.20 hod.; pořady obsahovaly v různé míře zadávání

manipulativních úkolů, prezentaci konzumace alkoholu a cigaret, užívání vulgárních výrazů a nezodpovědné sexuální chování.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. prosince 2009 uvedl, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již druhá v pořadí. Žalobkyně totiž napadla správní rozhodnutí žalované žalobami ze dne 3. 2. 2007, kterým Městský soud v Praze č. j. 7 Ca 38/2006-66, č. j. 7 Ca 39/2006-65, č. j. 7 Ca 40/2006-65, vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil, přičemž pochybení shledal ve třech ohledech: jednak ve výkladu skutkové podstaty deliktu, jednak v rozsahu zjišťování skutkových podkladů pro rozhodnutí, jednak v podrobnosti a konkrétnosti odůvodnění správních aktů. Ke kasační stížnosti žalované Rady Nejvyšší správní soud napadené rozsudky ve spojeném řízení zrušil a věc vrátil Městskému soudu V Praze (rozsudek z 15. května 2008, č. j. 6 As 70/2007-104), neboť se neztotožnil s názorem, že skutková zjištění provedená žalovanou Radou ve správním řízení byla nedostatečná a že skutková podstata předmětného správního deliktu byla vyložena nesprávně.

V následném řízení Městský soud v Praze nejprve spojil všechna uvedená řízení a dne 10. října 2008 vydal nový rozsudek, jímž znovu zrušil rozhodnutí žalované, neboť je shledal nepřezkoumatelnými pro nedostatky ve výrocích správních rozhodnutí. Vycházel z právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Žalovaná Rada v přezkoumávaných rozhodnutích uvedenému standardu neměla dostát a žalobkyně v žalobě tuto vadu - nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku - vytýkala. Žalovaná Rada v nové kasační stížnosti mj. uvedla, že názor rozšířeného senátu nebylo lze na posuzovanou věc aplikovat také proto, že rozšířený senát rozhodl až 15. 1. 2008, avšak žalovaná rozhodovala 30. 11. 2006, a že na posuzovanou věc právní názor rozšířeného senátu tedy nebylo možno aplikovat, a že její rozhodnutí neodporují právnímu názoru vyslovenému rozšířeným senátem. Správní delikt byl spáchán odvysíláním pořadů VyVolení, přičemž tyto pořady jsou ve výrocích jednoznačně a nezaměnitelně identifikovány (názvem, dnem a časem vysílání).

Shora citované první rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 38 – 40/2007 shledaly v napadených rozhodnutích pochybení ve třech ohledech: jednak ve výkladu skutkové podstaty deliktu, jednak v rozsahu zjišťování skutkových podkladů pro rozhodnutí, jednak v podrobnosti a konkrétnosti odůvodnění správních aktů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. prosince 2009 uvedl, že rozhodnutí rozšířeného senátu jsou nástrojem, s jehož pomocí Nejvyšší správní soud sjednocuje rozhodovací činnost svých jednotlivých senátů (§ 17 s. ř. s.) a zabezpečuje tak jednotu rozhodování v rámci celé soustavy správního soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Sjednocování judikatury je činností, jež je svou povahou zaměřena spíše do budoucna, zejména co se týče časových účinků rozhodnutí rozšířeného senátu ve vztahu k možnosti uplatnění mimořádných opravných prostředků (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 7/2005-97, část VIII.). Avšak *„soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních“*.

Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce nesprávného právního posouzení otázky a uvedl, že popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat ty skutkové okolnosti,

kteřé jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za něž byla v dané věci uložena pokuta. V probíhající řízení byla žalobkyně pokutována za naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, tedy zařazení do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tato skutková podstata vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. aby do vysílání nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Předmětná skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: 1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 43/2007-90). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2004 - 62).

Z popisu skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, kterým měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost FTV Prima, spol. s r. o.*) odvysílal pořad (*jednotlivé díly série VyVolení*). Pořady byly náležitě identifikovány dnem a časem vysílání a také programem a pořadem, v rámci něhož byla vysílána (*na programu Prima televize v rámci série VyVolení v uvedené dny a časy*). Popis skutku tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílal pořad či upoutávku, tak i znak doby vysílání. Dále popis skutku obsahuje i skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty (*prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, včetně důstojnost ponižujícího a sexuálně nezodpovědného jednání; častá prezentace kouření jako pravidelné a každodenní součásti života mladých atraktivních lidí a vulgární verbální agresivita, atd.*). Přitom výrok napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz, že konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění.

Popis skutku tedy obsahoval skutkové okolnosti, které se vztahovaly ke všem zákonným znakům skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání. Výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky tedy obsahoval popis závadných forem jednání žalobkyně, z něhož by bylo možné společně se zněním odůvodnění určit, zda jsou splněny veškeré zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla sankcionována za odvysílání pořadu VyVolení specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu. Jednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany chráněného zájmu, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který

může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání.

Podle Nejvyššího správního soudu i s ohledem na specifika jednání, kterým dochází ke spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání není nutné, při dodržení kritérií vyplývajících z názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73, zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu, neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným. Postačí proto, pokud v souladu s výše citovaným právním názorem bude skutek popsán tak, že nebude moci být zaměněn s jiným.

Nejvyšší správní soud dodal, že obdobný právní názor zaujal již ve své dřívější rozhodovací činnosti, např. rozsudky č. j. 2 As 55/2008-84, č. j. 4 As 7/2009-66 nebo č. j. 4 As 6/2009-81. V projednávané věci proto neshledal potřebu se od tohoto názoru odchýlit a ani žalobce pro takový postup nepřinesl žádné relevantní argumenty (v tom smyslu, že by zpochybnil skutkové děje, které se měly ve vysílání odehrát, ať už z hlediska časového či obsahového). Nejvyšší správní soud tedy uzavřel s tím, že výroky žalobou napadených rozhodnutí dostojí požadavkům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze poté, co stěžejní žalobní námitka, tj. prokázání spáchání správního deliktu, byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem jako nedůvodná, se zabýval dalšími žalobními námitkami.

Podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání, (v platném znění), při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

Podle ustálené judikatury zdejšího soudu platí, stanoví-li jednotlivé odstavce § 60 zákona o vysílání jiné zákonné rozmezí pro uložení sankce za porušení povinností v tom kterém odstavci uvedených, nelze se při ukládání sankce za správní delikt od takto vymezené pravomoci pro ukládání sankcí odchýlit. V inkriminované věci žalovaná při ukládání pokut se od zákonného rozmezí neodchýlila, neboť za spáchaný delikt bylo možno uložit pokutu až do výše 10,000.000 Kč (§ 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání).

Podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání, (v platném znění), Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, nebylo v inkriminované věci nutné, aby se žalovaná ve svém rozhodnutí obsáhle vypořádala se všemi kritérii uvedenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, neboť všechna kritéria nemusí být pro posuzovanou věc

důležitá a vypovídající. Co však žalovaná při vypořádávání se s nimi musí uvést, je, které kritérium považuje pro posouzení věci za klíčové a v čem jeho relevanci pro stanovení výše pokuty v konkrétním případě spatřuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 34/2007-129 nebo č. j. 4 As 60/2008-100). Tyto skutečnosti žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, přičemž se zabývala všemi kritérii, která ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání stanoví. Z rozhodnutí žalované je tak patrné, ze kterých konkrétních skutečností při stanovení výše pokuty vycházela, své závěry řádně odůvodnila, když také zvažila povahu závažného jednání, jeho případnou nebezpečnost a míru veřejného zájmu na tom, aby k takovému jednání nedocházelo. V této souvislosti neobstojí žalobní námitka, že žalovaná nepřipustila, že by vysílaný pořad mohl mít pozitivní vliv na diváky, tedy i děti a mladistvé, nebo že žalovaná pouze konstatovala, že žalobce je provozovatelem televizního vysílání s celoplošnou působností (tj. více než 70% obyvatel v ČR).

Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že zákon o vysílání nijak explicitně kritéria pro uložení pokuty stanovená v § 61 odst. 2 a 3 tohoto zákona nedefinuje. Při posuzování jejich obsahu je tedy třeba vycházet z významu konkrétního kritéria daného obecným českým jazykem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 38/2007-122) a jeho systematického začlenění v rámci § 61 zákona o vysílání. Kritéria stanovená v odstavci 2 tohoto ustanovení se přitom vztahují k subjektu provozovatele vysílání a jím vysílanému programu. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že "jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání" (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 10/2007-123). Zpravidla se proto bude lišit např. odpovědnost provozovatele regionálního vysílání ve srovnání s provozovatelem celoplošného vysílání, což platí také o sledovanosti vysílání. Při hodnocení odpovědnosti provozovatele vysílání může být bráno v potaz rovněž to, zda jde o subjekt veřejnoprávní nebo komerční, nejde však rozhodně o jediné kritérium pro posouzení odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti. Komerční postavení provozovatele vysílání však nemůže zbavovat žalobce odpovědnosti za správní delikt.

Podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, (v platném znění), jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná při postupu dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání vycházela z v té době platné a publikované judikatury Městského soudu v Praze (rozsudek sp. zn. 28 Ca 81/2001) a konstatovala, že účastník řízení byl v minulosti opakovaně upozorněn na porušování ohrožit psychický nebo morální vývoj mladistvých (rozhodnutím Rady č. j. Rpo/48/00 ze dne 21.11.200 udělena pokuta za ohrožování psychického nebo morálního vývoje dětí a mládeže, kromě toho byl provozovatel vysílání upozorněn na porušení zákonné povinnosti pod č. j. Rup/215/95 ze dne 20. 12. 1995 nebo č. j. Pgo/2/97 ze dne 12. 3. 1997 (pořad Runway party)).

Pokud žalobce namítal, že Rada neposkytla žádné upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání ve vztahu k pořadu VyVolení, tedy ani k pořadům odvysílaným dne 14., 15. a 16. března 2006, ani nikdy dříve nevydala, nikdy žalobci neposkytla lhůtu k nápravě tvrzeného porušení povinnosti, potom soud považuje tuto námitku v inkriminovaném případě za nepatřičnou. Rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 31. 10. 2005 č.

j. Rpo/109/05/3036 byla žalobci uložena pokuta ve výši 5,000.000 Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání (viz věc zdejšího soudu sp. zn. 8 Ca 2/2006) v souvislosti s vysíláním pořadu VyVolení. Toto rozhodnutí je nutno považovat za předchozí upozornění na konkrétní porušení zákona v souvislosti s vysíláním tohoto pořadu nového typu reality show VyVolení, včetně výše sankce, kterou hodlá Rada toto jednání sankcionovat, čímž došlo ke splnění uvedené nezbytné podmínky pro případné uložení pokuty

Kromě tohoto je Městskému soudu v Praze z vlastní rozhodovací činnosti dále známo, že s provozovatelem FTV Prima v souvislosti s vysíláním programu Vyvolení bylo přede dnem 14. 3. 2006, resp. 15. 3. 2006, resp. 16. 3. 2006, zahájeno více správních řízení pro porušení zákona o vysílání jednáním popsaným ve výroku napadených rozhodnutí. Např. ve věci sp. zn. Rpo/144/05 - Prima/VyVolení/10.10.2005/19:50 hodin – usnesení o zahájení správního řízení doručeno dne 21. 11. 2005 nebo sp. zn. Rpo/180/05-Prima/VyVolení/15.10.2005/12:10 hodin – usnesení o zahájení správního řízení doručeno dne 30. 12. 2005. Dále např. ve věci sp. zn. Rpo/180/05-V vysílání dne 10. 10. 2005 pořadu VyVolení od 19.50 hodin, usnesení o zahájení správního řízení žalobci doručeno dne 21. 11. 2005 a žalobce se k věci vyjádřil svým přípisem ze dne 5. 12. 2005 nebo sp. zn. Rpo/180/05 – vysílání dne 15. 10. 2005 pořadu VyVolení od 12.10 do 12.45 hodin, usnesení o zahájení správního řízení žalobci doručeno dne 30. 12. 2005.

V inkriminované době, tj. ve dnech 14. 3. 2006, resp. 15. 3. 2006, resp. 16. 3. 2006, tedy žalobce věděl a vědět musel z předcházejících shora příkladem uvedených aktivit žalované Rady, že se svým jednáním může dopustit porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Soud musel proto i tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou.

Pokud žalobce namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, musel soud tuto námitku odmítnout jako zcela nedůvodnou. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že dopisem žalované doručeným žalobci dne 7. 8. 2006 byl žalobce informován o ukončení dokazování, že žalobce může nahlédnout do spisu a ve věci se vyjádřit, a že Rada bude ve věci rozhodovat na svém 15. zasedání, které se bude konat 29. a 30. srpna 2006. Ze správního spisu je dále zřejmé, že zástupce žalobce dne 17. 8. 2006 nahlížel, když předtím nahlížel dne 28. 6. 2006.

Pokud jde o námitku, že ve vedeném správním řízení nebylo nařízeno ústní řízení, soud konstatuje, že pro správní řízení platí zásada písemné formy a neveřejnosti na rozdíl od řízení soudního, a proto ani v tomto postupu žalované nemohl shledat nezákonnost.

Žalobce dále namítal, že z rozhodnutí není zřejmé, v čem měl pořad ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, že žalovaná rozhodovala bez znalosti věci, když si nenechala vypracovat odborný posudek.

Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná vypořádala s žalobcem předloženým posudkem MUDr. Petra Weisse ze dne 1. 2. 2006. Z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, že si žalovaná nechala vypracovat odborná vyjádření. Kromě toho podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 62/2005-66 výklad pojmu mravnosti nemůže být předmětem znaleckého posudku, ale je to naopak správní orgán a posléze soud, který mu přiřazuje

konkrétní význam a obsah. Soud proto musel tuto žalobní námitku odmítnout jako nepatřičnou.

Správní řízení je ve smyslu ustanovení § 3, § 50 a § 68 správního řádu vázáno na úplné a spolehlivé zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, přičemž není vázán jen návrhy účastníků, ale je povinen si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit účastníkům řízení navrhnout důkazy na podporu jejich tvrzení, ale tyto důkazy je povinen provést pouze tehdy, pokud by mohly mít vliv na stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který je základním kritériem rozsahu a způsobu zjišťovaných podkladů.

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. quaestio iuris (viz rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jenž „nastavuje“ standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad typu „reality show“, pro nějž je typické, že osoby v něm jednající neúměrně konzumují alkohol, opilí se chovají poklesle a nemravně, hovoří primitivním jazykem plným vulgarismů a sprostot a neustále u toho všeho kouří, to vše při uměle vytvářeném chování ovlivňovaném manipulativními zásahy organizátora (v posuzované věci dokonce bránění ve spánku, což je běžně uznáváno jako druh mučení, či umělé vyvolávání konfliktů jako prostředí pro „život“), pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného „vlivu na vývoj dítěte“ v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti např. vývojové psychologie, anebo metod, kterými média zkoumá mediální pedagogika jako průřezová disciplína. Z tohoto pohledu také zcela obстоjí postup stěžovatelky, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů z oboru psychologie a mediálních studií, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a medicíny pro oblast vlivu alkoholu a kouření, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad vysílaný v konkrétní den a konkrétní čas. To, že úvaha by mohla být podrobnější, například pokud jde o objasnění mechanismu, kterým si dítě otiskuje to, co vidělo a slyšelo do vnitřních norem chování, může být pravdou. Úlohou soudu však v případě dílčích nedostatků rozhodnutí je posoudit, zda ve svém celku mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání provozovatel vysílání je povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je zaměřena na vymezenou skupinu diváků – děti a mladistvé – především s ohledem na jejich věk, který nedává vždy záruku, že se dítě či mladistvý s obsahem pořadu vypořádá shodně, jako když tento pořad vnímá dospělý divák. Skutečnost, že odvysílaný televizní pořad nebyl výslovně odbornými stanovisky pojednán, není proto rozhodná pro posouzení toho, zda tento pořad byl způsobilý ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalovaná obstarala odborná vyjádření z oborů psychologie, mediálních studií a medicíny; žádná z těchto studií nevykloučila, že pořady typu reality show mohou mít negativní vliv na vývoj dětí. Žalovaná pak tyto obecné poznatky aplikovala na konkrétní děje ve vysílaném pořadu. S konkurujícím v žalobě namítaným znaleckým posudkem MUDr. Petra Weisse ze dne 1. 2. 2006 se žalovaná v rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádala. K tomu s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu nutno poznamenat, že znalec nemůže přijímat právní závěry; zde ovšem hlavní problém tkvěl v položených otázkách, které znalce takto navedly. Na rozdíl od ostatních vyjádření se pak tento posudek výslovně vztahoval pouze na dva pořady, které se s posuzovanými v čase míjely.

Pokud žalobce namítal, že Rada vydala rozhodnutí na základě nepodložených skutečností, když nesprávně vyhodnotila posuzovaný pořad a jeho dopad na fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, považuje soud tuto námitku za neopodstatněnou, když Rada pořad podrobila analýze a doložila závadnost jednání provozovatele vysílání. Správně v odůvodnění svého rozhodnutí poukázala na trestnost podávání alkoholických nápojů mládeži a odkázala na ustanovení § 218 trestního zákona, podle něhož kdo soustavně nebo ve větší míře podává osobám mladším než osmnáct let alkoholické nápoje, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.

Neopodstatněná je rovněž námitka, v níž žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z údajné nepředvídatelnosti postupu žalované. Žalované je nutno přisvědčit v tom, že předmětem správního řízení o uložení pokuty bylo výhradně posouzení toho, zda žalobce odvysíláním konkrétních pořadů dne 14., 15. 16. 3. 2006 porušil § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Žalovaná při svém rozhodování v této věci nemohla přihlížet k tomu, zda jiní provozovatelé televizního vysílání jinými pořady rovněž porušují zákaz zakotvený ve zmíněném zákonném ustanovení. Ani v případě, že by bylo prokázáno tvrzení žalobce, že žalovaná nepřikročila k postihu jiného provozovatele televizního vysílání za odvysílání pořadu, který rovněž mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, nezbavovala by tato skutečnost žalobce odpovědnosti za to, že sám odvysílal takový pořad v zákonem zakázané době. Odpovědnosti za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu se nelze zprostit poukazem na to, že téhož deliktního jednání se dopustil též jiný subjekt.

Jestliže tedy uvedený pořad zejména vizuálně vnímatelnými scénami, jakož i verbálně, založil pochybnosti o vhodnosti vysílání tohoto pořadu před 22. hodinou z důvodů stanovených zákonem, pak i při přisvědčení tomu, že subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a různými mladistvými může být odlišné a nemusí být nutně u všech s ohledem na jejich vývoj či rodinné prostředí negativní, postačí k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, že je zde dána možnost (zákon výslovně používá slovní spojení „by mohly ohrozit“) takovým pořadem ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Taková možnost není u všech dětí vyloučena, a proto je sankce uložena žalobci za porušení

ochrany dané ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání v inkriminované věci zcela legitimní.

Vzhledem ke shora uvedenému Městskému soudu v Praze nezbylo než přisvědčit závěru žalované, že inkriminovaný pořad obsahoval prvky způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, a žalobce tak jeho odvysíláním dne 14., 15. a 16. 3. 2006 v době před 22.00 hodinou porušil zákaz zakotvený v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Ve věci je přitěžující okolnost, že inkriminované pořady byly vysílány v televizi ve dnech 14. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 21.20 hod, 15. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 19.52 hod. a 16. 3. 2006 od 21.20 hod.; tedy dvakrát v době, kdy děti obvykle sledují večerníčky nebo jiné dětské televizní pořady.

Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu od 20 000 Kč do 10,000.000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Pokud žalobce namítal, že Rada nerespektovala limitní ustanovení o výši pokuty podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., musel soud i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť podle citovaného ustanovení lze uložit pokutu od 20 000 Kč do 10,000.000 Kč a pokuta ve výši 200.000 Kč, popř. 250.000 Kč je v tomto zákonném rozmezí, resp. při jeho dolní hranici.

Žalobce navrhoval snížení uložené pokuty dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního a znovu zpochybňoval zákonnost samotného napadeného rozhodnutí žalované, jakož i správního řízení, které mu předcházelo, a teprve pro případ, že by se soud s jeho argumentací neztotožnil, navrhl, aby ve smyslu § 78 odst. 2 soudního řádu správního od trestu upustil nebo jej snížil. Tím však logicky tuto předchozí argumentaci vyloučil jako důvod postupu dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního, blíže tento svůj návrh konkrétně neodůvodnil, resp. odůvodnil identickými žalobními námitkami proti napadenému rozhodnutí, a není povinností Městského soudu v Praze v žalobě vyhledávat a posuzovat, které části žaloby představují odůvodnění žalobních námitek a které "pouze" odůvodňují návrh podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního. Je obecně věcí žalobce, aby v souladu s dispoziční zásadou svůj návrh podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního také řádně zdůvodnil.

V inkriminované věci tedy nezbylo Městskému soudu v Praze než přisvědčit závěru žalované o uložených pokutách, když pořad VyVolení obsahoval prvky způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, a žalobce tak jeho odvysíláním dne 14., 15. a 16. 3. 2006 v době před 22.00 hodinou porušil zákaz zakotvený v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Ve věci je přitěžující okolnost, že inkriminované pořady byly vysílány v televizi ve dnech 14. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 21.20 hod, 15. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 19.52 hod. a 16. 3. 2006 od 21.20 hod.; tedy dvakrát v době, kdy děti obvykle sledují večerníčky nebo jiné dětské televizní pořady.

Lze shrnout, že pokutu uloženou žalobci, jejíž výše se v každém napadeném rozhodnutí pohybuje při dolní hranici zákonné sazby, považuje soud za *přiměřenou* a odpovídající kritériím stanoveným zákonem o vysílání. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení

v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 soudního řádu správního rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž v daném případě nedošlo. Městský soud v Praze pro úplnost dodává, že žalobce v řízení před soudem neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by zjevná nepřiměřenost jemu uložené sankce vyplývala.

Městský soud v Praze uzavřel ze shora uvedených důvodů s konstatováním, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v projednávané věci se dostatečně vypořádala s námitkami žalobce v průběhu správního řízení, umožnila mu, aby se v průběhu řízení k věci vyjadřoval, uvedla, jakými hledisky je správní orgán v rámci správního uvážení o výši pokuty o různých subjektech veden. Dospěla ke správnému právnímu závěru ohledně hodnocení předmětného vysílání, a že tedy nepochybila, když z toho vyvodila závěr o porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tedy o spáchání deliktu. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Takto uzavřel Městský soud v Praze svůj rozsudek č. j. 7 A 10/2010-208 ze dne 28. června 2012, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 47/2012-43 ze dne 22. listopadu 2012, již byla zamítnuta kasační stížnost žalobce.

Nicméně oba tyto rozsudky byly posléze zrušeny nálezem Ústavního soudu I. ÚS 671/13 ze dne 29. července 2013, který má za to, že uplatnila-li stěžovatelka ve správní žalobě námitku absence ústního jednání v řízení před správním orgánem a Městský soud v Praze tuto námitku stručně odmítl s poukazem na zásadu písemné formy a neveřejnosti správního řízení, aniž by se vypořádal se stěžovatelkou tvrzenou související judikaturou Nejvyššího správního soudu, nelze mít závěr Nejvyššího správního soudu o správnosti takového postupu správního soudu prvního stupně za ústavně souladný. Z žalobního projevu stěžovatelky nelze dovodit, že by měla být vnímána jako nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ta část kasační stížnosti, ve které stěžovatelka namítá absenci ústního jednání v řízení před správním orgánem z důvodu neprovedení řádného dokazování. Pokud stěžovatelka v žalobě namítala absenci ústního jednání v řízení před správním orgánem, a v této souvislosti uvedla, že v předchozích obdobných řízeních takové ústní jednání nařízeno bylo, a ona se na něm mohla vyjádřit k jednotlivým vytýkaným porušením, neznamená to, že by v rámci této námítky nemohla později úspěšně tvrdit, že obsahem takového ústního jednání mělo být také řádně provedené dokazování, jak je chápe judikatura Nejvyššího správního soudu, respektive jeho rozšířeného senátu. Opačný postup nelze považovat za jiný než za přísně formalistický zasahující do procesních práv účastníka soudního řízení správního.

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud všechny ostatní ústavní stížnosti žalobce odmítnul, považoval Městský soud v Praze za důležité v této souvislosti připomenout, že pro odpovědnost podnikatele za správní delikt se zásadně nevyžaduje zavinění. Zavinění je vnitřní, psychický vztah pachatele k protiprávnímu jednání a jeho následku. V tomto smyslu se zavinění obtížně podnikateli prokazuje. Porušení povinnosti právnickou osobou je často řetězem rozhodnutí jednotlivců, jejichž složení navíc není stálé a jejich konkrétní podíl na rozhodnutí a následném jednání je i vzhledem ke vztahu nadřízených a podřízených pracovníků problematické. Odpovědnost podnikatelů za správní delikt je tedy objektivní.

Jediná možnost jak dosáhnout, aby právnická osoba, nebo podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídala je prokázání, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Prokazovat vynaložení potřebného úsilí musí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba.

V inkriminované věci objektivní odpovědnost provozovatele televizního vysílání vyplývá z ustanovení čl. 22 směrnice Rady (89/552/EHS) o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání, podle něhož členské státy přijmou vhodná opatření zajišťující, aby vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Toto ustanovení se rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti a mladiství, kteří jsou v dosahu vysílání, takové pořady běžně neuvidí nebo neuslyší. Členské státy dbají, aby vysílání neobsahovala podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti.

Tato odpovědnost provozovatelů televizního vysílání byla pro futuro potvrzena i novou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), podle jejíhož čl. 27 členské státy přijmou vhodná opatření, aby vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Opatření podle odstavce 1 se rovněž rozšíří i o jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že nezletilé osoby, které jsou v dosahu vysílání, nemají běžně možnost tyto pořady vidět nebo slyšet. Kromě toho, pokud se tyto pořady vysílají v nezakódované podobě, dbají členské státy, aby je ohlašovalo zvukové upozornění nebo aby je během celého vysílání označovaly obrazové prostředky.

Pokud jde o žalobcem namítané procesní pochybení, Městský soud v Praze ze správních spisů zjistil, že žalovaná Rada ve všech třech věcech postupovala identicky. Nejprve vydala oznámení o zahájení správního řízení a usnesení o stanovení lhůty k vyjádření, poté provozovatel vysílání - FTV Prima, požádal o prodloužení lhůty k vyjádření. Rada usnesením tuto žádost zamítla. Poté zástupce provozovatele vysílání nahlížel do spisu a vzápětí poté bylo vyhotoveno vyjádření. Posléze Rada písemně sdělila, že ukončila dokazování a vyzvala účastníka řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, aby znovu nahlédl do spisu a k věci se vyjádřil k podkladům a stanovila za tím účelem procesní lhůtu. Současně informovala, že Rada bude ve věci rozhodovat na svém 15. zasedání, které se bude konat ve dnech 29. a 30. srpna 2006. Zástupce provozovatele znovu ve všech věcech nahlížel do spisu, žádné vyjádření k podkladům rozhodnutí však provozovatelem vysílání předloženo nebylo.

V podané žalobě potom žalobce obecně namítal, že ve vedeném správním řízení nebylo nařízeno ústní jednání, byť v dříve projednávaných obdobných řízeních ústní jednání, na němž byl poskytnut prostor k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením, nařízeno

bylo a v těchto jiných řízeních prostor k vysvětlení a vyjádření se poskytnut byl. Žalobce neuvedl, o jaká konkrétní namítaná řízení se mělo jednat, neuvedl, co chtěl vysvětlit, ani k čemu se chtěl vyjadřovat. Kromě toho ani v jednom žalobě napadeném správním řízení k výslovné výzvě Rady se písemně k podkladům rozhodnutí nevyjádřil. Městský soud v Praze proto k zcela stručně formulované žalobní námitce, již žalobce napadl postup správního orgánu z důvodu, že jí v důsledku absence ústního jednání nebyl ze strany žalované poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění práv účastníka řízení k vyjádření, stručně leč srozumitelně poukázal na zásady písemnosti a neveřejnosti, které ve správním řízení obecně neznamenají povinnost správního orgánu nařizovat ústní jednání (viz § 49 správního řádu). Městský soud v Praze za uvedených okolností vycházel ze zásady *Aquila non captat muscas*.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 47/2012-43 potom uvedl, pokud stěžovatelka namítá, že žalovaná tím, že nenařídila ústní jednání, zatížila správní řízení vadou, neboť na tomto jednání měla žalovaná provést důkaz promítnutím audiovizuálního záznamu pořadu; stěžovatelka na podporu svého právního názoru poukazuje na usnesení č. j. 7 As 57/2010 - 82, ze dne 3. 4. 2012, dostupném na www.nssoud.cz, kterým formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu několik stěžejních závěrů pro průběh procesu dokazování ve správním řízení před žalovanou. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zmíněným usnesením mimo jiné zdůraznil přednost dokazování při ústním jednání, o němž musí být vyrozuměn i účastník, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit; jen výjimečně lze připustit dokazování i mimo ústní jednání za přítomnosti účastníka řízení v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu (srov. odst. 31 usnesení). Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti na základě citace žalobní námitky poukázala, že stěžovatelka v žalobě vůbec nevznesla námitku o neprovedení důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu při nařízeném ústním jednání; stěžovatelka totiž v žalobě odůvodnila nezbytnost ústního jednání pro možnost poskytnutí vyjádření k vytýkaným scénám a tím, že v obdobných řízeních žalovaná ústní jednání nařídila; žalovaná odkázala na správní spis, z něhož vyplývá, že tohoto práva stěžovatelka dostatečně využila v písemném vyjádření a domnívá se, že když námitku o neprovedení důkazu audiovizuálním záznamem při ústním jednání stěžovatelka vznesla až v kasační stížnosti, soud se jí ani nemohl zabývat. Z rekapitulace věci vyplývá, že stěžovatelka se žalobou sice domáhala při absenci nařízeného ústního jednání uznání procesní vady řízení před žalovaným správním orgánem, touto námitkou však nezpochybňovala dokazování, tím spíše promítnutím audiovizuálního záznamu. Stěžovatelka se domáhala toliko poskytnutí práva účastníka správního řízení na vyjádření k vytýkaným scénám na ústním jednání, které jí však správní orgán neodepřel a stěžovatelka se, jak je patrné ve správním spise, k vytýkaným porušením povinnosti dostatečně vyjádřila. Stěžovatelka formulovala žaloby proti správním aktům žalované ve věci vysílání série *VyVolení*, jak je známo Nejvyššímu správnímu soudu z řady věcí, které v minulosti rozhodoval, tedy z úřední činnosti, v podstatě identickým způsobem – v posuzované věci žaloby např. proti rozhodnutí č. j. Jfu/8639/06 v kapitole „Procesní vady napadeného rozhodnutí“ v části (III), v níž vytýká absenci možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, doslova uvedla: „*Ve vedeném správním řízení nebylo nařízeno ústní jednání, byť v dříve projednávaných obdobných řízeních ústní jednání, na němž měl být poskytnut prostor žalobkyni k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením, nařízeno nebylo a žalobkyni v těchto jiných řízeních prostor k vysvětlení a vyjádření poskytnut byl.*“ Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že o dostatečnosti správním orgánem zjištěných podkladů pro rozhodnutí ve věci se vyjádřil již v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka kasační stížností uplatněný důvod, jehož podstatou je zpochybnění procesu dokazování před žalovanou neuplatnila v žalobě, ač tak

zajisté učinit mohla, jedná se v této části o nepřipustný důvod kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud již dále nepřezkoumával jeho relevanci.

Nicméně podle nálezu Ústavního soudu I. ÚS 671/13 nelze přisvědčit již závěru Nejvyššího správního soudu, který shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Městského soudu v Praze pro nedostatek odůvodnění ohledně jeho závěrů týkajících se absence ústního jednání v řízení před správním orgánem. Nejvyšší správní soud považoval odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze v této části za velmi kusé a stručné, přesto však seznal, na jakých důvodech založil Městský soud v Praze své rozhodnutí. Ústavní soud naopak zastává názor, že holé konstatování Městského soudu v Praze, že "pro správní řízení platí zásada písemné formy a neveřejnosti na rozdíl od řízení soudního" nelze mít za dostatečné právě pro skutečnost, že jak bylo výše uvedeno, zástupkyně stěžovatelky argumentovala při ústním jednání před soudem Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, ze kterého vyplývaly odlišné právní závěry, s nimiž se však Městský soud v Praze žádným způsobem nevypořádal. Není přitom rozhodné, v jaké souvislosti se stěžovatelka práva na nařízení ústního jednání domáhala, podstatné je, že tvrdila, a to již v žalobě, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání, a v řízení před správním soudem poukázala na korespondující judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze však tyto závěry stěžovatelky ani stěžovatelkou tvrzené závěry Nejvyššího správního soudu do odůvodnění svého napadeného rozhodnutí nijak nepromítl.

Ústavní soud má za to, že uplatnila-li stěžovatelka ve správní žalobě námitku absence ústního jednání v řízení před správním orgánem a Městský soud v Praze tuto námitku stručně odmítl s poukazem na zásadu písemné formy a neveřejnosti správního řízení, aniž by se vypořádal se stěžovatelkou tvrzenou související judikaturou Nejvyššího správního soudu, nelze mít závěr Nejvyššího správního soudu o správnosti takového postupu správního soudu prvního stupně za ústavně souladný. Ústavní soud dospěl k závěru, že povinnosti soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 A 10/2010-208, nedostál. Ústavní soud je podobně jako Evropský soud pro lidská práva (srov. rozsudek ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4. 1994, stížnost č. 16034/90, § 61; rozsudek ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, stížnost č. 18390/91, § 29, dostupné na www.echr.coe.int/echr) přesvědčen, že tuto povinnost nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal.

K povaze interpretace práva Ústavní soud mj. vyjádřil, že je třeba mít na zřeteli, že právní norma se ne vždy musí krýt s tím, jak je vyjádřena v textu zákona, a to ani v takovém případě, kdy se text může jevit jako jednoznačný a určitý. Ústavní soud dlouhodobě zdůrazňuje význam teleologické argumentace a hledání smyslu a účelu zákona jeho interpretem.

Ústavní soud má za to, že z žalobního projevu stěžovatelky nelze dovodit, že by měla být vnímána jako nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ta část kasační stížnosti, ve které stěžovatelka namítá absenci ústního jednání v řízení před správním orgánem z důvodu neprovedení řádného dokazování. Provádění důkazů a možnost vyjádřit se ke všem vytykaným pochybením spolu totiž neoddělitelně souvisí. To je zřejmé i z bodu 31 výše

citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, ve kterém se konstatuje, že rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu "trestního obvinění", respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu. Pokud tedy stěžovatelka v žalobě namítala absenci ústního jednání v řízení před správním orgánem, a v této souvislosti uvedla, že v předchozích obdobných řízeních takové ústní jednání nařízeno bylo, a ona se na něm mohla vyjádřit k jednotlivým vytýkaným porušením, neznamená to, že by v rámci této námítky nemohla později úspěšně tvrdit, že obsahem takového ústního jednání mělo být také řádné provedení dokazování, jak je chápe judikatura Nejvyššího správního soudu, respektive jeho rozšířeného senátu. Opačný postup nelze považovat za jiný než za přísně formalistický zasahující do procesních práv účastníka soudního řízení správního.

Podle § 15 odst. 1 správního řádu jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82 Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provádí jednotlivé důkazy při ústním jednání. Provádí-li dokazování ohledáním výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce v podané žalobě expressis verbis namítal, že ve vedeném správním řízení nebylo nařízeno ústní jednání, byť v dříve projednávaných obdobných řízeních ústní jednání, na němž byl poskytnut prostor k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením, nařízeno bylo a v těchto jiných řízeních prostor k vysvětlení a vyjádření se poskytnut byl. Tvrdil-li žalobce v jiných podáních adresovaných jiným soudům, že namítal absenci ústního jednání v řízení před správním orgánem z důvodu neprovedení řádného dokazování, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť v žalobě obsažena nebyla.

Pojem vysvětlit znamená ujasnit, interpretovat, vyložit¹, nikoliv dokazovat, a žalobce ve své žalobě neuvedl, co měl v úmyslu ve správním řízení ujasnit, interpretovat, vyložit. Pojem vyjádřit znamená formulovat, vyslovit, vystihnout, říci², nikoliv dokazovat, a žalobce ve své žalobě neuvedl, co měl v úmyslu ve správním řízení formulovat, vyslovit, vystihnout, říci. Městský soud v Praze proto ani teleologickým výkladem nemohl z takto stručně formulované žalobní námitky vyložit, že se žalobce svou námitkou procesního pochybení vlastně dovolával provedení dokazování. Podle názoru Městského soudu v Praze jde o námitku ústního vyjádření, ač předtím žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se písemně, a proto se jedná o námitku neodůvodněnou.

Pokud o citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 57/2010-82, pochází ze dne 3. 4. 2012 a Rada v inkriminovaných věcech rozhodovala 30. 8. 2006. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle názoru Městského soudu v Praze by tedy v inkriminované věci neměla být akceptována žalobní námitka uplatněná žalobcem při jednání před Městským soudem v Praze dne 28. 6. 2012. Zvláště potom za situace, když žalobce ve svém žalobním návrhu nezpochybňoval provedení důkazu ohledáním mimo ústní jednání Rady a její povinnost vyhotovit protokol.

Nicméně Ústavní soud podle nálezu Ústavního soudu I. ÚS 671/13 byl jiného názoru než zdejší soud a shledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Městský soud v Praze se cítil být při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Ústavním soudem (§ 82 odst. 3 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 11.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za osm úkonů právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání tří žalob a kasační stížnosti, účast při jednání, a 8x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 33.600 Kč.

P o u č e n í:

¹ www.slovník-synonym.cz

² tamtéž

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková